

Oponentní posudek bakalářské práce Simony Binkové Re-inscenace maleb starých mistrů ve fotografii (s důrazem na Vermeera van Delft), FFUK Praha 2012

Velmi zajímavé téma, vypracované s dobrou znalostí současné teorie re-inscenace, vycházející z německého jazykového kontextu. Práce je pokusem analyzovat, jaký termín je nejvhodnější pro určitý druh nově inscenované a transformované fotografie, který se opisoval někdy pojmy jako citace, parafráze či apropriace. Autorka si zúžila – a zcela správně - rámec tím, že se zaměřila na fotografické odkazy a re-inscenace díla Vermeera.

Binková na základě v literatuře uvedených textů ukazuje, že pojem appropriation art se váže na konkrétní procedury v umění 80. let, což je oprávněné. Na druhé straně se pojem apropriace uplatňuje nejen jako *terminus technicus*, ale také jako pojem, který přesahuje osmdesátá léta a je velmi oblíbenou uměleckou strategií i v současném umění (např. u nás Václav Stratil versus Václav Boštík). Je tedy vyjádřením obecného způsobu přivlastnění si jiného vizuálního vzorce, obrazu, kompozice, autora apod. Re-inscenovaná fotografie je jistě příležitým pojmem pro danou problematiku, ovšem ani proti pojmu apropriace v druhém, širším významu, bych nic neměl. Onen první termín, používaný v německém jazykovém kontextu, je problematický tím, že nemá jasný ekvivalent v angličtině. Tam se používá daleko více apropriace jako způsob, strategie, a nikoliv dobové hnutí, někdy také remake.

Autorka v jednotlivých kapitolách představuje současné tvůrce, kteří, dle jejího pojetí, re-inscenovali Vermeera. Vytváří tak ucelený a vizuálně přesvědčivý soubor, který ukazuje, jak každý z tvůrců vkládal do Vermeera něco jiného, někdo aktuální politické nebo sociální významy, jiný genderové.

Simona Binková napsala práci zajímavou, jasně vymezenou a teoreticky dobře podloženou. Z výše uvedených důvodů ji doporučuji k obhajobě.

V Praze 3.9.2012

Prof. Vojtěch Lahoda